Matelila Nº 2

ESPECIAL 8 de Març

LEIX VIOLETA PRESENTA

El Príncipet Blanconieve nuclear i les 700 nanes insubmisses ♀

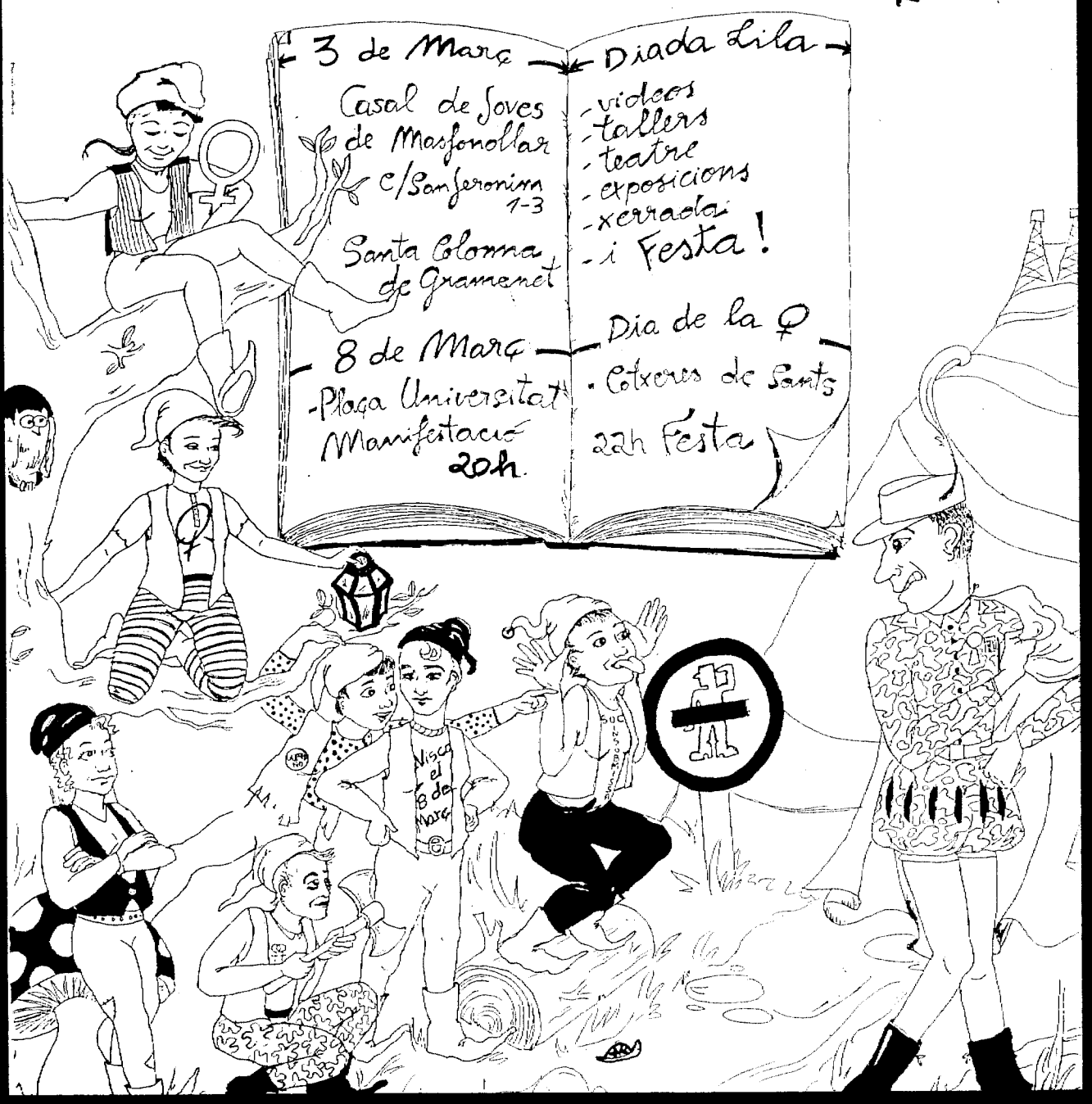

EDITORIAL

Ep, noies¡

Ja tornem a estar aqui amb un nº 2 tan explossiu com un Scud, (ep, que això és molt seriós). Perquè..., no ho sabeu? IRAK ha envaït Kuwait. Ah..., que ja havieu sentit quelcom? Doncs no sé, perquè.., molta pel.lícula per la tele, però, aquí no ens enterem de res. Des de sentir animalades com, ''el dia del ataque, Bagdad estaba iluminado como un árbol de Navidad'', a d'altres com que la ''Flotilla'' d'aquí és allà per l'embargament comercial, (és que no saben que per la zona ja no passen més vaixells que els de guerra?.

Però, de les repercussions que ens portarà la guerra... res de res¡. Això és perquè nosaltres, pobres i imbècils ''criatures'' ens podriem pensar el que no és. Que creixerà el racisme? NOO.. Això, és que els ''moros'' són molt i molt dolents, ens volen invaïr i estar-se vuit segles més. Que això és una guerra pel petroli? NOO...Es que un pobre país tan ''democràtic'' com Kuwait (tot passa pre les mans de l'Emir), sols pots accedir a la nacionalitat després de malviure, com a bon immigrant, després de 40 anys. això sí, terballant pels seus dirigents, que aquests sí que són Kuwaitians. Deia doncs, que un país tan democràtic com aquest, necessita l'ajut d'un país protector de la democràcia com els EEUU; (paga a l'exèrcit d'El Salvador perquè assassini a la població; crea dictadures a Xile, Argentina, Guatemala..., la Contra a Nicaragua; Panamà; recolza a l'Irak a la seva guerra contra Iran; al Jomeini li vengué les armes... Que el PSOE ens va enganyar amb l'OTAN i ara ens continua prenen el pel? NOO...El PSOE és el representant legal del poble i no aquests quatre hippies i punks penjats, que el què fan és animar a Saddam, (milers de persones al carrer, 1000 insubmissos a Catalunya solament, Plataformes contra la Guerra a tots els barris i localitats, ...). Què el PSOE empresona objectors?. NOO... El PSOE també és un gran defensor de la democràcia i la llibertat d'expressió, (''entalega insubmissos, ens prohibeix parlar de deserció a la guerra dient que ens passaran pel jutjat a tothom, censura ''militar'',...) Què el Solchaga ens està venent ara el mateix pla econòmic que el que ens volia vendre pel 14-D?. NOO...es que ja hem dit que el Saddam és un ''mangui'', i fins el preu dels tomaquets és culpa seva, del Saddam Hussein (sense comentaris...)

Volen veure Circ? Poseu la tele, espereu les notícies i... ''pasen y vean'' El que passa és que ja no ens diverteixen els pallassos de la tele, i les espectadores hem decidit ser les protagonistes.

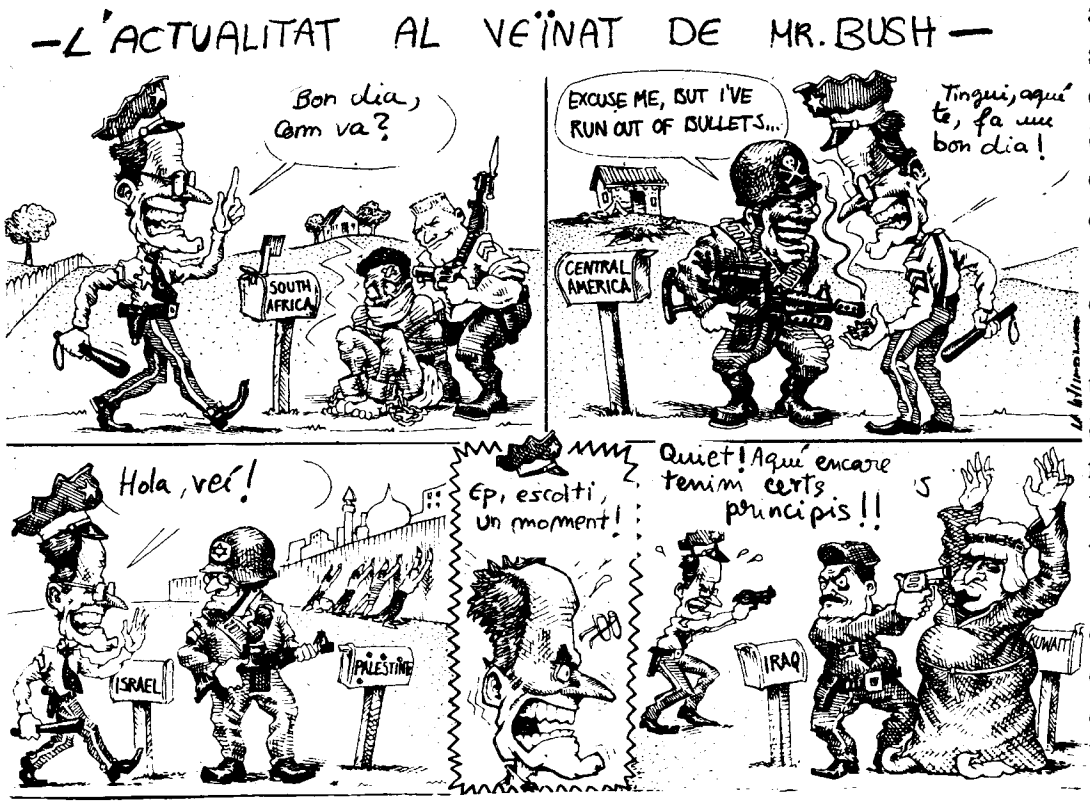

UF! -REVISTES-

Aconseguir el vot perles dones, (va ésser un regal?), sembla ser un punt de partida per l'alliberament de les dones, arrel d'això hem anat agafant cada cop més espai a la societat.

Als medis de comunicació, al carrer, a casa, a la sexualitat, a la política, a la cultura. Però, sembla ser que sempre al nostre lloc. Sóm presentadores , anem amb un nuvi al carrer, tenim les responsabilitats de les tasques de casa, (encara que à la majoria dels casos "joves," les tasques són compartides). Sóm diputades, això sí, en contra de l'avortament, ??, i tenim un espai maravellós a les revistes, fins i tot tenim un al "Magazine Dominical de La Vanguardia, que ens explica les noves tendències a la moda; com posar nova la casa i la nostra cara.

En aquest article, ens hem proposat aprofundir envers aquesta part de la "cultura" per a dones, què són les revistes. Per fer-ho hem agafat com a punt de referència unes quantes: des de l'any 1937, "La Dona Catalana", fins de més actuals per veure la direrència del contingut, i... quina ha estat la nostra sorpresa, al veure que gaira bé no canvia. Es al.lucinant el progrés de la dona en 54 anys, només la llargada de les faldilles¡¡¡ Aquestes són: Ragazza, Vale Dunia, l'apartat de la Mujer en La Vanguardia: prepareu-vos¡¡¡.

Les revistes, de la mateixa manera que l'educació, la escola, els llibres, les pel.lícules i "La Dama de Rosa", ajuden a construir el que s'anomena el Rol Femení,i a nosaltres ningú ens pot dir com ha de séser una dona, perquè nosaltres sóm com volem, sóm moltes per ser totes iguals.

Ara entrem en materia: bellesa, maquillatge i moda: sembla ser que continua éssent el 90% de la nostra vida; veient l'espai que ocupa a les revistes. A nosaltres ens agrada estar guapes, però hi han moltes més coses que omplen la nostra vida. Què és una dona guapa?¡¡¡, com s'ha de vestir aquesta dona guapa?¡¡¡ quin maquillatge ideal d'aquesta primavera s'ha de posar aquesta mateixa dona guapa?¡¡¡, i es clar... questa, ha de tenir unes mides i un pes ideal... crec recordar quelcom d'una dona objecte...

Arribem als consultoris, "els grans dubtes de les dones catalanes... ¡totalment verídic":

-Venim a vosaltres per veure si podeu solucionar el nostre conflicte: Sóm tres amigues que estem enamorades del mateix jove, i sabem per una germana seva que no li agradem cap de les tres. Hi hauria qui ens digués què hem de fer?; oblidar-lo o hem de continuar anant-li darrera?.

-Sóc una noia de setze anys, bastant agradable, car que no ho sóc bastant pel jove que jo estimo. Fa temps que sé que no m'estima. Voleu dir-me o aconsellar-me què farieu al meu cas?.

-Tinc bastant pel moxí als braços i mans. Qué podria fer perquè em caigués sense necessitat de depilació i que no em perjudiqui?. Per a tenir els llavis vermells sense pintures, què m'hi puc posar?.
Evidentment totes les preguntes tenen les seves respstes, aquest cop no les copiarem, seria massa feina, i la veritat és que fa por llegir-les.
Les revistes que s'anomenen fetes per gent professional, ves per on¡ resulta que ens condueixen als mateixos valors que fa 54 anys:-continua estimant-lo, que tot sacrifici té la seva recompensa.-
-digues a la teva amiga que el deixi ja que per a ella és només un divertiment, i per a tu és el noi que estimes.-
SENYORS GUIONISTES QUE JA FA TEMPS QUE ENS HEM ADONAT QUE JA NO EXISTEIXEN ELS PRíNCEPS BLAUS.
Ara passem a la sexualitat. Doncs sí, resulta que a aquestes revistes per a les joves ens parlen de la sexualitat, no com a tema específic, però sí ens queda reconegut, ''(a la fí)'',que les dones tenim relacions sexuals, evidentment heterosexual. Es torna a parlar de la sexualitat que totes coneixem, es a dir de la que NO coneixem: no ens parla de plaer, dels orgasmes, de la informació dels Plannings, la contracepció, del coneixement del nostre propi cós, de la masturbació... Arribem a una conclussió:
SEXUALITAT=PONTELO PONSELO
Arribem a les històries d'amor: mares que eren maltractades pels seus homes, pero.-
.....
que l'amor i la voluntat de sacrifici (per la dona, s'enten) van salvar el seu matrimoni. Joves que el seu nuvi no les estima però, com a la senyora del matrimoni, el seu sacrifici salvà la relació.
Amors d'estiu, prínceps blaus que han salvat la vida de la jove, i que ara es pensen casar...
Ja hi sóm¡¡ altre cop legitimant el patiment de les dones per l'amor?, I...què diuen ara, que ens soluciona la vida?.
Bé...es clar que volem revistes per a dones, però, ja és hora de canviar una mica aquest 90% del contingut. I ep¡ que es clar que volem viure històries d'amor al.lucinants, però també volem saber de literatuta, cinema, política (què passa al món?), sexualitat, contracepció, treballs, estudis, informàtica, ciència, ecologia, històtia, matemàtiques, balls, idiomes, teatre, art, física, papiroflèxia, agricultura, vaixells, pesca, bolígrafs, taules, àrbres, peixos, planetes, estels, bruixes, contes...
No volem 10 pàgines al Doninical que ens digui cóm estar guapes. No volem tornar a ser la Ventafocs o Blancaneus. No volem ni veure revistes de labors amb nom de dones. Esperem que Matelila compleixi al menys el ''50%'' del que havia d'ésser una revista per a dones i joves.

LA CHISPA DE LA VIDA

(o la meva vida en un anunci)

La publicitat és l'arma que utilitzen uns quants per vendre productes per viure una vida millor. Però, parlem del què realment és la publicitat. En general la publicitat ha de convertir en atractives una serie de coses, perquè la gent les compri, i què millor que dedicar molts minuts publicitaris als i les joves. Es clar que els mecanismes són diferents segons a qui vagi dirigida. Mentre la gent "establerta", espera aconseguir un bon cotxe a bon preu o la casa ben neta, les i els joves necessitem altres coses. La nostra vida és diferent, no són preocupacions de planificacions familiars i assegurances de la tercera edat o tenir la casa més neta que la veïna. La nostra vida ha de ser completament lúdica. No ens hem de preocupar de res mentre que no siguem grans; la roba el Ford Fiesta, o beure Coca-Cola com la joventut de la Unió Soviètica.

Si la publicitat per tant, segons jove o gran, també és difrent si ets noi o noia. A nosaltres se'ns solucionen problemes de regla, se'ns donen molts i molts consells per estar ben guapes: posa't colònia, rentat la cara amb tal sabó i refrega't després amb tal crema, depila't, arregla't, pinta't amb els colors d'estiu, de l'hivern o la primavera...perquè, sobretot, tens un home amb una gavardina "cachimir" que téstà esperant a la cantonada per donar-te una bofetada per arribar tard i després, com que t'estima veritablement, fer-te un petó entre "burbujas de placer"...porquè "una Coca-Cola y una sonrisa", i... no et preocupis que la vida s'ilumina.

I... cóm t'ha passat pel cap donar preocupacions a un home que acava de treballar i ha anat al gimnàs, i que ha hagut d'aguantar l'estrés del tràfic i que per tu s'ha posat una colònia que l'ha fet més home encara del que era abans i ja no punxa la barba...? La teva feina és crear un sopar en 10 minuts, rentar els plats en 5, i seure al sofà i deixar que corri la música entre les teves cames mirant el video de la lluna de mel en un televisor quadrat sense reflexes. Bé perquè ho vegis més clar, t'explicaré quina ha estat la meva vida en un anunci. Fes cas dels meus consells perquè sóc jo qui ha aconseguit ser la "Mujer 10".

Quan vaig neixer em van posar uns dodotis especials que eren per nenes, perquè es veu que eren més còmodes per a mí; ja saps que les nenes pixem de color rosa i cap abaix oi?. Sí els nens pixen blau, però cap endevant; es clar, és diferent.

Un dia em van amagar el "Gusi-luz" a les golfes i em van regalar un Nenuco. Era més maco¡. Em deia "mama, te quiero" i jo li rentava el culet, li posava cremes quan li sortien granets al cul, els mocs i l'ensenyava a caminar. També em van regalar una nina que feie fillets, i una Barbi que vivia com una reina i tenia uns vestits monissims per cada situació del dia, ep¡ i tenia nuvi¡. I ella també cuidava la seva nevoda. I també jugava amb la "Familia Corazón" que sempre estaven alegres, i els pares es feien càrrec del nen i de la nena. Vaig apendre a pintar guapes a les nines i a vestirles amb elegància fins que vaig començar a jugar amb mí mateixa devant el mirall, i tenia una colònia fresca fresca que es deia Chispas¡. També jugava amb els nois a vegades a la pilota quan anavem al camp, però això, quan era més petita perquè després eren uns bèsties, i a mí m'a-

gradava parlar per telèfon amb les meves amigues i passar notetes al Joan.
Què contenta es va posar la meva mare quan jo vaig ser una dona i em va venir la primera regla¡. A mi, la veritat, em feia una mica de fàstic, però, amb la Evax fina i segura i el Tampax.. que de veritat, te'l poses i no passa res, ja em vaig poder ocupar de fer altres coses. Vaig passar totalment de jugar amb les nines, que era de cries, i em vaig començar a comprar el Super Pop; hi havia cada tio¡. I a més, sortia roba monissima i uns maquillatges...¡ El pare em va comprar el cotxe, el Ford Fiesta què és mes juvenil, i me'n anava de festa. Però, no bebia alcohol, bebia Limón Kas. Quin rollo per això, cada vegada que sortia de casa i m'havia de depilar i cada matí posar-me la crema de Lipo-somas, i demostrar que estudiava molt i que comenava a treballar, perquè a més, quan se'm va espatllar la rentadora havia d'anar a casa de ma mare, però ella, com que feia servir l'Arial, que per la roba de qualitat és molt més suau, estava bé. Després vaig aconseguir amb uns del crèdits de La Caixa trobar un bon pis. Vaig trucar als del Corte Inglés, i ells m'ho van fer tot, només vaig haver de preocupar després del indispensable, de tenir-la a punt; ben neta i amb fragància forestal. El meu marit i jo ens entenem molt bé; ell educava el noi i li ensenyava a rentar-se les dents i després ja a afeitar-se. I jo em preocupava de les criatures, d'aprimar i eliminar les restes de polució del meu cutis.
A les tardes sortia amb les amigues de compres, et recomano el Corte Inglés nena¡ tenen de tot¡.
I així he arribat aquí on sóc¡. L'única dona capaç de llevar-se pel matí, i després les criatures, posar Corn flakes i Colacao a l'esmorzar, arreglar-me com una dona amb classe, portar-los a l'escola. Anar a treballar, perquè sóc una dona activa, sortir i comprar el millor del mercat, Reina¡. Donar un petó de benvinguda al meu marit i agraciar-lo amb Atún Isabel. Mentre semblo que tinc vint anys. Em confonen amb la meva filla quan anem pel carrer i tot. I tinc una salut de ferro bebent Font-Vella i menjant-ho tot desnatat i sense calories.
Confia em mi i viu aquesta vida sense preocupacions. Aquí es soluciona tot, ja ho veurás¡.

AUTODEFENSA

"Látigo brazo","NO", o "postura defensiva", és igual el nom de les tècniques del curset d'autodefensa, que de fet n'eren bastants, però ja me n'he oblidat. Malgrat això sempre tindré un bon record d'aquest curset.

Un bon dia vaig veure un cartel molt divertit amb lletres grans on deia: curset d'autodefensa. Vaig pensar, estaria bé participar-hi, amb els temps que corren no ve gens malament saber-se defensar, sobretot nosaltres les dones perquè els tios això "ja ho tenen superat".

No vaig trigar molt a pensar-m'ho i em vaig afegir al grup. Després del primer dia de curset, va ésser una dicisió ensertada, m'ho vaig passar d'allò més bé i desitjava que arribessin els divendres per tornar-hi.

Aquest curset no ha estat una solució màgica ni un immunitat contra les agressions, sinó més aviat, i parlo per mi, un curset per pensar i aprendre a pensar, a observar, a observar coses que encare que durant tota la nostra vida hem vist cada dia no las hem interpretades, com allò que eren o simplement ni ens hem fixat. Si ho analitzes bé, és curiós la quantitat d'agressions que circulen per l'ambient i ens assabentem, poc semblar paranoica, però és que són el pa nostre de cada dia, i tampoc dic que haguem d'estat sempre a la defensiva, no es tracta de creure que tot el que està fora és dolent. Però aquests tipus de cursus ajuden a desenvolupar el sentit de l'observació i de la imaginació.

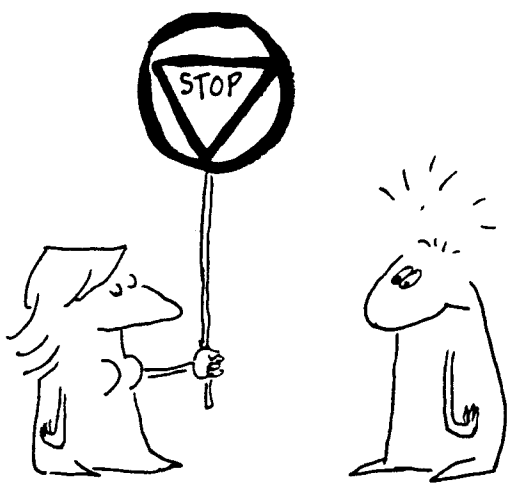

Pot parèixer que no dic res del curset però és que no soc entesa en la matèria, només poc parlar del que m'ha quedat. A més si us pica la curiositat us hauríeu d'apuntar a qualsevol que tinguéssiu oportinutat.

Kym,(la mestre), s'ho ha fet molt bé, encare que alguns entrebancs, errors o lapsus, molts simpàtics, ens ha ensenyat el que sabia, tenint en compte les limitacions de temps.

Finalment, per acabar el meu "rollo", poc dir que n'estic satisfeta, que vaig una mica més segura i no solament pel carrer, que he fet exercici i que m'he divertit molt.

Bé, si que tinc una queixa i és que ha durat molt poc, m'agradaria demanar des d'aqui que es fessin més cursets.

EI¡ Poc demanar un miracle Per què no es monta una escola? Es una bogeria?

BEGONYA

8 de Març

DONA: TU QUE?

Estem aquí, un altre cop, en dades properes al 8 de Març, per celebrar i compartir amb totes vosaltres el dia de les dones.

El 8 de Març del 1908, 128 treballadores de la fàbrica tèxtil "Cotton" de Nova York es tancaren dins de la mateixa fàbrica en vaga per reivindicar l'equiparació de la jornada laboral amb els seus companys -10 hores diàries- i el mateix salari pel mateix treball. Totes van morir cremades, perquè els seus patrons van manar incendiar la fàbrica, encare que elles eren a dins.

Encara que visquem una situació de guerra, una guerra en la qual l'objectiu principal és mantenir un ordre internacional, a on protegir els interessos d'EEUU i de l'Europa desenvolupada, seguim en la nostra lluita cotidiana, com feministes, denunciant aquesta suposada igualtat de la que tant es vanen alguns. Una falsa igualtat de la qual ens intenten convencer per tal de perpetuar un sistema social basat en l'opressió de les dones, el patriarcat.

No ens deixem enganyar, la millor manera de mantenir sotmés algú és negar-li el reconeixement d'aquesta opressió. I això ens ha passat a les dones al llarg de la història i continua passant ara.

Però s'han perfeccionat els mètodes i ens trobem que a l'educació, amb la perfecció dels medis de comunicació i les noves tecnologíes, ens trameten uns missatges molt més subliminals. A més a més, ara que caminem cap al desenvolupament, l'europeísme, la societat del benestar, capitalista i democràtic, tot això que ens diuen, un únic ordre idílic i meravellós a on tothom té les mateixes oportunitats, el masclisme no hi és ben vist, així com el racisme o qualsevol altre discriminació. Però ara veurem quina és la classe d'igualtats que ens donen i quins són els interessos amagats.

Els plans per la igualtat d'oportunitats inclouen unes bones lliçons de "domesticació", de com havem de transformar-nos, per tal de posar-nos a l'alçada d'allò que la societat espera de nosaltres. Llavors, només així, si volem tenir una posició i un reconeixament social ens hem de convertir en "superwomens", la imatge de la dona executiva que al seu despatx té una mà al telèfon i l'altre preparant el biberó del nen. Podem accedir al món del treball, però sense oblidar, que devant de tot som mares i esposes.

Es queden curts, aquests plans de igualtat quan dins de la crisi econòmica actual, les primeres en ésser acomiadades són les dones. I les seves mateixes estadístiques demostren que el major grup d'afectats per l'atur som les dones i que el treball submergit, del qual es sustenta gran part de l'economia, mal pagat i sense contractes, ho fan també les dones. Pot ésser que poguem estudiar mecànica o fustería, però quan anem a buscar feina la gran part del món laboral reconegut és una parcel·la privada dels homes.

En el cas d'ésser una dona jove, els problemes per trobar feina es multipliquen i si a més ets d'una raça, en fí, en una societat com és la nostra, significa sobreviure entre la explotació racial i la discriminació mascliste.

La igualtat d'oportunitats per les dones continúa essent, ara per ara, més demagògic que no real. I mentres juguen a fer-nos creure la seva "igualtat" continuarà donant-se la discriminació, l'acuit sexual i tot allò que manté els privilegis masculins.

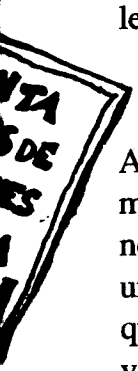

A la publicitat, amb tot el seu missatge subliminal, fa del nostre cos un objecte sexual, un cos que no ens pertany, que serveix de reclam per vendre cotxes, perfums, ... Es reprodueixen els models sexistes sense cap impediment per part de les institucions.

Des de l'educació, elllenguatge, la història, les ciències, ... segueixen marcant els rols que segons el gènere adjudicat, masculí o femení, has de seguir. La sexualitat que ens donen a l'escola és poc més que reproducció i la informació sobre el nostre cos i sobre el plaer, són temes que amb sort i si ets una mica espabilada podràs descobrir per tu mateixa. De vegades, però, ens sorprenen amb campanyes com la de "Póntelo, pónselo". Es diria que de cop i volta el govern s'ha adonat del gran buit creat respecte a la sexualitat i els embaraços no desitjats de les joves. A bona hora¡ Comencen a repartir condons, i problema solucionat. Dons no, això no és tot. I tampoc ens creiem que el seu interès s'hagi centrat en la sexualitat, més bé el temor devant l'augment de casos de la SIDA que ha fet pendre mesures preventives semblants a les que ja funcionen fa temps a la resta d'Europa. Amb el que ens trobem amb una campanya de mesures sanitàries, però totalment ineficaç per cambiar la consciència social respecte a la sexulitat en general i particularment de la sexualitat de les dones. I cal dir-ho tot, perquè sexualitat és molt més que penetració, tal i com sembla en aquesta campanya. També s'obliden de parlar de les relacions entre lesbianes i segur que no és un oblit casual.

La manca de centres de planing fa inoperant qualsevol projecte per la prevenció dels embaraços no desitjats. I per si de cas no hi hagués prou amb totes aquestes mesures repressives, inclús la llei hi será en la nostre contra a l'hora de denunciar una agressió o d'avortar,només el 3% dels avortaments anuals són recollits dintre dels tres casos de la llei .

Continuarem reivindicant el dret a l'avortament lliure i gratuït, el dret al propi cós i el dret a una educació i expressió totalment lliure de la nostra sexualitat.

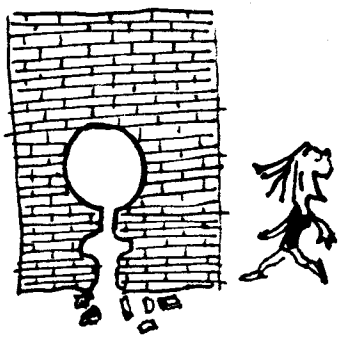

Aquestes són algunes de les reivindicacions que, ja fa temps, portem les dones feministes i que no han estan escoltades pel sistema vigent. Però hara, en nom de l'igultat de sexes, ens volen ficar a l'exèrcit, en resposta, diuen ells, a una forta demanda.

Ens neguen la nostra sexualitat, el dret al nostre cós, manipulant i reprimint qualsevol acció alliberadora, però en nom de la igualtat ara ens volen donar el dret a incorporar-nos a aquest exèrcit. Mai les dones hem demanat formar part d'aquesta institució masclista i opressora, i a més sempre hem lluitat i lluitarem contra tot el que representa; "LES DONES NO MARCAREM EL PAS".

Els moments que visquem, a on la violència i l'agressió imperialista és cem sobre l'Orient Mitjà, volem condemnar l'ús de la força que tracta de mantenir el control sobre el petroli.
També volem condemnar la hipocresia en la utilització de les dones en tot aquest con-

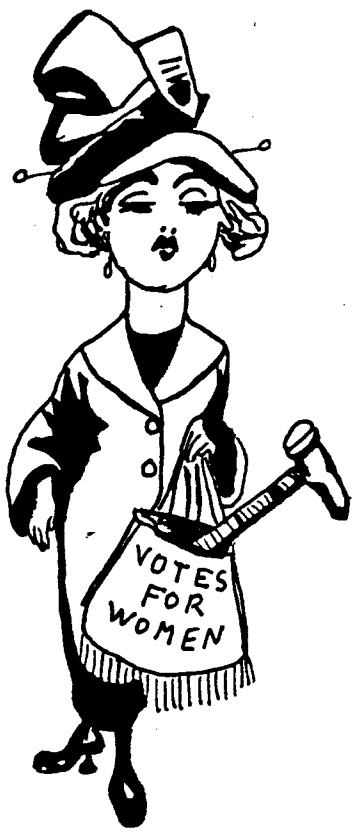

IRISH SUFFRAGE MOVEMENT
1876 – 1922

flicte. Un clar exemple d'això és el conegut anunci de "Free Kuwait", a on ens presenten a una dona no com subjecte directe d'una agressió, sino que aquesta dona pateix, perquè és mare i esposa, sempre en funció dels homes. Per altre banda, quan durant molt de temps, anys i anys, ens han ocultat la situació en que viuen les dones àrabs, ara ens mostren a les soldades nordamericanes, com a dones "lliures" comparant-les amb les "pobres" dones àrabs. Però els països "desenvolupats" no els interessa reconèixer la seva implicació en la marginació d'aquestes dones, quan sempre han estat legitimant i creant els sistemas de poder que mantenen aquesta situació. A mes a mes, els interessos que defensen aquestes suposades dones "lliures" nordamericanes, no són els nostres com a dones, sino els d'aquells que volen que ho sigui.
I és per això que ens reivindiquem insubmisses, insubmisses devant de l'actuació del govern del PSOE, que serveix com a soldadet del gran soldat.
Aquest 8 de Març a on reivindicarem i celebrarem la nostra lluita quotidiana també mostrarem el nostre rebuig contra aquesta guerra.
L'EIX VIOLETA, les feministes joves de la Coordinadora de Grups Feministes de Catalunya, fa cinc anys que vam començar a treballar

A MATEIX TREBALL=
IGUAL RECONEIXEMENT
?????

AUTOCONEIXEMENT DEL PROPI COS

sobre la nostre problemática específca com a dones joves.
Aquest 8 de Març com cada any, el Moviment Feminista celebrem aquest dia, com a fruit del treball polític i social que realitzem durant tot l'any, amb diferents actes públics per a totes les dones escollint temes d'actualitat; així aquest any l'acte central del movimemt és sobre el feminisme al món àrab
i racisme a Europa. A més dels diferents actes que cada grup del moviment realitza als seus barris, localitats, empreses...etc
Us convidem, també, a participar a la manifestació, que aquest any és de dones, que tindrá lloc el divendres dia 8 de Març a les 20 h. a pl. Universitat.
L'EIX VIOLETA portarem un seguici de conte: "El principet Blanconievonuclear I les 700 nanes insubmisses".
No t'ho perdis. Vine disfressada d'enaneta insubmissa amb nosaltres.

Comissió de lesbianes de l'Eix Violeta

A finals de Març, els dies 21, 22, 23, i 24, es celebren a Barcelona les primeres jornades europees de lesbianes. Aquestes jornades han estat organitzats per tres Grups de Lesbianes de Barcelona; (La comissió de Lesbianes de l'Eix Violeta, Grup de Lesbianes de Barcelona i Laberint, amb la colaboració dela ILIS (Secretaria internacional de Lesbianes) que preten reunir els diferents grups de lebianes arreu d'Europa.

El tema central portat pels grups d'Europa "Lesbianisme i racisme", es desenvoluparà en diferents debats: racisme i lesbianes negres, racisme i lesbianes blanques, per acabar en un debat conjunt a on participin totes com a lesbianes independentment de la seva raça.

Altre dels temes amb interés, al menys per a nosaltres com a joves què sóm , és precisament aquest: les lesbianes joves, com vivim a casa, a l'escola, al carrer...

Us avancem, per això, que ens hem proposat fer una ponència i participar activament en aquests debats.

Altre dels temes a debatre a les jornades és l'acció i estratègia de la lluita de les lesbianes: es a dir, per a on passa el nostre alliberament com a lesbianes.

En aquestes jornades tenim la sort de poguer comptar amb lesbianes de l'Est que ens parlaran de la seva situació en aquests països.

Així, ja veieu que es presenten uns dies força interessants, us esperem a totes per debatre aquests temes.

-VANITATS-

Josep Vicent Marques.

Felicitats per acabar el curs amb la segona millor nota de la classe. Això demostra que no ets un burro, o ho ets de forma socialment apreciada. Perdona la ironia, saps que no ets de cap manera un burro, però et mereixes una reganyina, pel que, després de la bona noticia, em dius a la teva carta: ''el que em fa ràbia és que m'ha guanyat una noia''. Hagués estat pitjor, estimat Andreu, que t'agués guanyat un elefant, no?. Haver quedat sota un altre bípede pensant no és cap deshonrra.

Els prejudicis, nen, generen angusties imbècils a aquells que els tenen. Hitler es'n va portar un de bo a les Olimpiades de Berlín quan els negres, que ell considerava inferiors, batien rècords i guanyaven medalles per sobre dels alemanys que eren el Guay del Paraguay de la raça aria. No es que vulgui comparar-te amb Hitler, però ets tu qui ho fas involuntariament. Si penses que les dones són inferoor als homes et sentirás realment molt malament quan una dona quedi en quelcom per sobre teu. Clar, si una dona em pot, llavors jo sóc menys que un burro. Però, quí t'ha dit que les ''ties'' són burres?. No tindre prejudicis, Andreu, és bo pel fetge. Per continuar creient-nos superiors els homes reconem les dones a un mun de llocs. Als temps que còrren et trovarás dones a tot arreu. Tu ets un noi intel.ligent que no serà capaç de negar l'evidencia, t'adonarás que hi han tantes dones més llestes qué tu com a homes. La teva vanitat masculina sofrirà molt. Fugeix de la vanitat com de la pest, la herooina o les cançons de Julio Iglesias. La vanitat és la més espantosa font de debilitat que existeix.

I no vull dir la debilitat que tothom tenim i que els homes hauríem millor en reconèixer de tan en tan, sino a la vulnerabiliatat idiota. El vanitós té els peus de fang i les orelles de mantega. I els homes, estimat Andreu, som fets vanitosos per allò del patriarcat, doncs a la fí, el que l'educació masculina fa de nosaltres, a no ser que recuperem la cordura, és uns boixos pagadíssims de ser mascles (el que, per cert, et recordo, no és mèrit del subjecte sino atzar de cromosomes). Hauràs sentit dir que les dones són vanidoses . No totes i en tot cas, no del tot. La dona vanidosa tradicional ho estava, si de cas, de la seva bellesa. Era una vanitat molt espetcialitzada. Pot ser aquella dona era vulnerable en prosa o en vers dels seus encants, però sols a això. Però, nano, els ''tios'' tendim a ser vanitosos respecta a qualsevol cosa. Com ens creiem importants, ja que formem part important de la humanitat se'ns pot portar a l'hort dient-nos que som importants en qualsevol cosa. El mascle normalet està exposat a creure's qualsevol elogi que es fagi de la seva intel.ligència, força...si se li presenta comexemplarment masculí.

El vanitós, a diferència de l'orgullós no té dignitat i sentit crític. I sobre tot necessita sempre de l'altre, del suposat inferior que li riu les gràcies i li canta els seus mèrits. El vanitós és la mestressa de la Blancaneus i necessita el mirall màgic que li digui que és tot un home. La vanitat és una passió boba que converteix l'amo depenent del esclau. Maniobrar amb la vanitat ha estat sempre l'arma del esclau, de la dona oprimida. Hauria que agraïr a les dones que s'han negat a seguir amb aquest joc el haber-nos proporcionat las mascles la oportunitat, quasi sempre desaprofitada de recuperar certa vanitat. En general, els homes hem preferit sorpen-

dra'ns còmicament de que les dones manessín en certes coses en lloc de anar al fons de la qüestió. Oprimida, privada d'una vida indapandent, la dona de casa ha pogut manar en coses d'ordre intern halagant al marit; o l'artista ha pogut arruinar al financer que desitjaba ser admirat per anar acompanyat d'ella. No ha estat aquesta la situació general de les dones. Quan els homes s'han queixat de dones mandones o dones fatals, sols han estat en molts casos sorprenent-se estúpidament de que ''l'objecte'' dominat no ho estigués tant com creien o com desitjaven.

Per bé i per malament, les dones no han controlat tant indirectament als homes com es pensa d'avegades.

Però, quan ho han fet, la vanitat masculina ha estat la clau del soposat poder de la dona.

Aquesta vanitat, estimat Andreu, no és més que el revers del prejudici masculí. No som vanitosos per natura, sino perquè ens van menjar el ''tarro'' dient-nos de petits que anavem per a homes, pel millor que és podia ser. La vanitat masculina ha estat sempre una debiliata idiota. Pensa sols un moment el que s'han hagut de riure les dones al llarg del temps.

localitats.

EIX BARCELONA

A l'Eix de Barcelona hem estat treballant un acte pel 2 de Març, envers el racisme a l'Occident i el conflicte del Golf Pèrsic. Estudiant les seves consequències: econòmiques, polítiques, ideològiques. Però, el que hem desenvolupat més ha estat l'increment dels brots del racisme al món occidental; no només a nivell social (la gent comença a expressar més clarament un sentiment fòbic envers el Tercer Món, i en concret el món àrab), sinó també a nivell polític; les lleis d'extrangeria es fan més dures pels inmigrants del Sud. Però també parlem de la nostra implicació com a dones: quina és la nostra participació des del Moviment Feminista, quín examen de consciència hem de fer amb les nostres actituts racistes adquirides al llarg de la nostra vida.

L'Eix de Barcelona ens reunim a Ca la Dona, c/ Gran Via Nº 549 els dissabtes a les 11h del matí.

MOLINS

Hem estat fent un curset d'autodefensa a un institut de la localitat. Però amb l'esclat de la guerra vam decidir participar activament en les mogudes estudiantils que es van extendre a tot l'Estat: fent activitats i debats dins l'institut per compendre millor el que estava passant, vam ajudar a que l'institut es movilitzés per baixar a les manifestacions d'estudiants. Ara la cosa està més relaxada que les primeres setmanes, però continuem amb activitats més tranquiles, i així hem pogut seguir amb el nostre curset que el varem deixar penjat. Ara, també ja estem pensant què fer pel 8 de Març.

EIX VERNEDA

Sóm el col.lectiu més nou. Acabem de formar-nos amb moltes ganes de treballar. Hem escrit un article per aquesta revista envers el món de les revistes per a les dones i els seus continguts. Fent un repàs i comparant revistes des de l'any 1937 fins ara. Veiem com el contingut d' ambdós no ha variat en quasi res: ens ensenyen a ser dones ''femenines'', assumint el rol d'una forma natural, però situant les formes segons l'època.
Estem treballant el nostre espai per l'acte central de l'Eix violeta pel 8 de Març. Un espai que vol jugar amb els diferents prototipus de la dona al llarg del temps.
Ens reunim a l'Ateneu de la Verneda els dimecres a les 7h de la tarda.

EIX SANTS

Les nenes maques de Sants , estem montant actes pels voltants del 8 de Març, en concret seran els dies 26 i 28 de febrer i el 2 de Març.
El dia 28 , farem un debat sobre un video de la dona a la guerra civil espanyola.
El dia 26 , teatre amb l'obra ''Diari de una noia boja''.
El dia 2 , pel matí es farà una demostració d'autodefensa després dinarem totes juntes,i per la tarda projecció d'una pel.lícula i debat.
A Sants també pel 8 de Març, estem treballant amb les dones dels col.lectius d'estudiants/es amb exposicions, cartells i xerrades als instituts.
Els actes que hem montat , es faran conjuntament amb les dones del grup Heure de Sants i això serà a cotxeres a partir de les 7h de la tarda.
També direm que el taller de sexualitat que estavem fent continuarà pròximament.
Ens reunim els dissabtes a les 11h del matí al Centre Social de Sants. C/ Olzinelles Nº 30

EIX SANTA KOLOMA

Les colomines de Gramenet, en aquest trimestre ens estem montant de ''GUAIS !!!'' al Casal de Joves del Mas Fonollar.
Montarem en aquest casal el nostre 8 de Març. El proper dia 3 de Març, Diumenge, farem una Diada Lila amb tots els Eixos Violetes
de totes les localitats barcelonines. Esteu totes convidades al
nostre atractiu Diumenge.
Però, t'avançem que volem fer un multiespai amb totes les activitats realitzades a cada localitat. Per això, nosaltres les nenes de Santa Koloma, montarem una fira on podràs jugar i somniar alhora, escoltar música, teatre, balls de saló, dinar i berenar, ... i finalment una divertida FESTA, Ah! me n'oblidava tindrem un espai-taller sobre Autodefensa.
Bé, ja saps ens trobarem el proper Diumenge dia 3 de Març a Sta.Coloma al Casal de Joves Mas Fonollar, c/ Sant Jeroni 1-3 (molt a prop del Metro)
Ens reunim al mateix lloc els Dijous a les 19h.
ADEU!!! MOLTS PETONS COLOMINS.

EIX CLOT

A l'Eix del Clot seguim treballant el tema de sexualitat, i participant amb la col.laboració de professores dels instituts del barri. Dins les seves classes estem debatint una sexualitat amb una visió diferent a la que coneixem les joves, una sexualitat desculpabilitzadora per les dones.
Pel 8 de Març, preparem un acte pel dia 6 de Març a les 18h a Torrellobeta. Aquest acte és una demostració d'autodefensa per a dones joves.
L'Eix del Clot ens reunim a Torrellobeta C/ Sta Fé s/n els Dissabtes a les 11h del matí.

...i més d'autodefensa!

St. Coloma de Gramanet, 15 de Gener del 1991.

Corria el mes de Novembre quan em van dir que a ST Coloma, la ciutat a on visc, començava un curset d'autodefensa per a dones. El primer què vaig preguntar va ser: "Què és això?" i el segon:

" Per què?". Van ser moltes altres les preguntes que em vaig fer aleshores. En uns segons se'm van acórrer infinitat de dubtes i una enorme curiositat m'envaïa per dintre, però, alhora, vaig adonar-me del meu desconeixement sobre això i em va semblar vergonyós i trist haver ignorat durant tot aquest temps una enorme tasca de companyerisme i lluita d'unes dones (ja que simplement eren això: dones) que havien tingut el valor d'enfrontar-se amb una societat hostil i que havien sabut continuat endevant contra tot i tothom, amb escassos mitjans i renunciant (encara que potser, no amb rencança) a allò que s'anomena una vida normal, entre cometes. I, davant aquesta reflexió em vaig sentir egoista, no sabria dir fins a quin punt, i vaig tenir un inmens desig de compartir amb elles alguna cosa que, fins aleshores havia estat desconeguda per mí.

En la meva ignorància, alguna cosa em deia que el curset havia d'estar relacionat amb les agressions que patim les dones, pel fet de ser dones, i que es tractaria d'ensenyar una sèrie de tècniques defensives i la manera d'actuar davant situacions conflictives. Posteriorment vaig descobrir que s'intentava anar molt més enllà d'una simple lluita física: es tractava, també, d'una lluita psicològica contra el fantasma de la por i l'opressió que suscita la societat on vivim, una societat masclista i patriarcal, una societat , mai millor dit, opressora. Però tot això no ho vaig saber veure fins més tard, ja que vaig ser una de les últimes persones a incorporarme al curset. Vaig començar a assistir quan ja portava quatre classes. Cada cop que ho penso¡...Ni tan sols jo comprenc perquè. Pot ser no vaig començar per vergonya o timidesa; pot ser perquè creia que tenia coses més importants a fer, quan el ser és que, ara, el més important per a mí (ara, a una setmana que acabin les classes), és assistir al curset. Ara, més que mai, desitjaria que no acabés perquè estic acceptant el fet de ser dona, ni més ni menys que això. Ho afirmo: sóc una dona, i sóc una dona com qualsevol, que pateix igual que una altra i que sent igual que una altra. La diferència només està en saber acceptar-se i jo, i crec que totes les meves companyes, ens acceptem tal i com sóm, i acceptem aquest fet.

Totes nosaltres ens reunim els divendres a les 7h de la tarde al Casal de Joves de St. Coloma per compartir dues hores juntes. No sóm més de vuit i, cadascuna diferent, però, això sí, totes tenim alguna cosa en comú, alguna cosa que ens uneix. D'una manera simbòlica, això és el nostre "crit de guerra" (si és que se li pot dir així); que té, per a mí, una història desconeguda, encara que confio molt en el seu futur. El nostre "crit de guerra" no és res més que un NO¡. Un NO que surt del més profund dels nostres cors i pren vida en les nostres veus. Un NO que ha pujat des de l'estòmac amb rabia, per estabellar-se contra la pròpia cara de la violència i la injusticia. Aquest NO és la nostra força i representa la nostra lluita,una lluita sense límits ni fronteres; una lluita contra la inseguretat de no sabernos fortes; una lluita contra les agressions tant físiques com psíquiques i morals d'aquells que es creuen més forts. En definitiva una lluita contra la desesperació que produeix la pròpia impotència. I...a algú li he d'agrair que no tingui por, que confii en mí mateixa i en les meves possibilitats, i a algú he d'agrair-li, encara, que pensi en mí i en totes nosaltres. Gràcies a totes, de les quals no conec la meitat ni sé els vostres noms. Gràcies per donar-nos la vostra mà, per saber que esteu aquí, per saber que hi ha algú amb qui es pot comptar.

Maria de los Angeles Perez

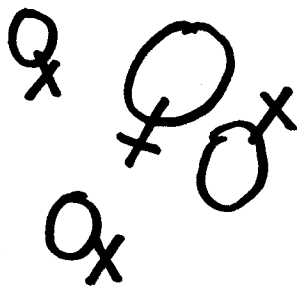

Les dones i la ciencia-ficció

Quan vaig començar a llegir ciència ficció, va ser amb un llibre d'Issac Asimov i em vaig quedar enganxada. Això d' o observar formes diferentes de vida, era una sortida.

Issac va ésser el primer, després van ser, Ray Bradbury, Philip K.Dick, Arthur C.Clarck...eren fantàstiques les seves històries, homes que trepitjaven molts planetes o es perdien en pensaments metafísics.

Però, un dia va caure a les meves mans un llibre molt especial, "El nombre del mundo, es bosque". Tractava d'un planeta on vivíen uns éssers amb els seus costums, aquest planeta havia estat conquerit pels terrestres, havien esclavitzat a la població sense cap tipus d'escrúpuls.

El tema del llibre no era la única diferència que hi havia, a més a més l'havia escrit una dona, l'Ursula K. Leguin. Era ben curiós que fós tan diferent la forma d'escriure, llavors vaig començar a llegir llibres del gènere, escrits per dones.

El més sorprenent va ésser descobrir que el primer llibre que s'havia escrit de ciència ficció, va ser escrit per una dona, la Mary W.Shelly, i el llibre en concret era "El monstre de Frankeinsten".

Si vosaltres voleu començar a llegir ciència ficció escrita per dones , us recomano per començar el llibre"Desde las fronteras de la mente femenina" ed. Ultramar, tracta de diferents relats escrits per diverses escriptores i tenen en comú l'escriure sobre dones i per dones.

Agraïm a la bruixola la seva col·laboració i el suport donat per dur a terme el nº 2 de la revista MATE-LILA.